EIGENZINNIG

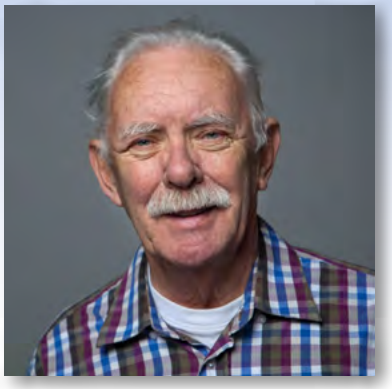

Colofon
Eigenzinnig is een uitgave van Stichting Eigenwijks, organisatie van samenwerkende wijkbewoners in Nieuw-West.

Redactie:
Diana Muller, Dorèndel Overmars, Lieke Mensink en Dick Glastra van Loon

Interviews: Dorèndel Overmars
Portretten: Thomas Heere

Opmaak: Stephan de Smet
Oplage: 1000 exemplaren

Redactie adres:
Stichting Eigenwijks
Jan Tooropstraat 6,
1062 BM Amsterdam
Telefoon: 020 346 06 70
Email: info@eigenwijks.nl
Website: www.eigenwijks.nl

Jaargang 14
Nummer 1
April 2016

EIGEN WIJKS
wat bewoners beweegt

Stadmakers nieuw?

Een nieuw woord misschien, maar ze bestaan al jaren…
Maak kennis met de sterke krachten van Nieuw-West

Sterke krachten

Ze staan niet graag in de schijnwerpers, ze vragen nauwelijks om aandacht of hulp, ze hebben een passie en gaan ervoor! Zij verzetten bergen met werk en bewijzen daarmee de stad en haar bewoners een grote dienst. Zes van hen zetten wij in deze editie van Eigenzinnig graag in het zonnetje. Als blijk van waardering voor wat zij en die vele andere stille krachten voor Amsterdam en in het bijzonder Nieuw-West betekenen.

Niemand weet hoeveel bewoners zich op vrijwillige basis inspannen om de stad leuk en leefbaar te houden of mooier, veiliger en schoner te maken. Wat we wel weten is dat het er veel meer zijn dan we denken. Wat we ook weten is dat zij een cruciale rol spelen in de sociale economie, de inrichting van de stad, belangenbehartiging van doelgroepen, de zorg voor elkaar en ga zo maar door. Oftewel: zij maken de stad. Daar zal ongetwijfeld de inmiddels bij beleids- en opiniemakers populaire term *Stadmakers* vandaan komen. Sommigen zoeken de schijnwerpers op, zijn actief bij congressen en debatavonden of laten zich interviewen in goed gelezen kranten. Anderen zie je regelmatig druk in de weer bij buurtactiviteiten, sportverenigingen, op scholen, in verpleeghuizen of bij de Huizen van de Wijk. En er zijn ook heel veel actieve bewoners die wellicht wat minder in beeld zijn, maar minstens net zo belangrijk zijn voor de stad. De sterke krachten.

Cultuurfestival in De Honingraat. Foto: Chad Bilyeu

Bewoners die zich inzetten voor hun buren, straat, buurt, wijk, stadsdeel of stad zijn het bestaansrecht van bewonersorganisatie Eigenwijks. Omdat zij er zijn, bestaan wij. En het liefste zouden wij ze natuurlijk allemaal willen leren kennen, willen weten wat hen beweegt en wat wij eventueel voor hen zouden kunnen betekenen om enthousiast en in beweging te blijven. Maar in een stadsdeel met 145-duizend inwoners en een organisatie van 25 medewerkers is dat natuurlijk onbegonnen werk.

Op allerlei manieren geven wij uitdrukking aan onze waardering voor de actieve inzet van bewoners. Voor bewoners die vaak bij ons over de vloer komen, ligt dat voor de hand. Maar voor al die andere sterke krachten willen wij er ook zijn. Ook zij verdienen aandacht en waardering voor alles wat zij doen voor de stad en haar bewoners. Met deze editie van Eigenzinnig willen wij daar graag uitdrukking aan geven. Tamar Frankfurther, Cerezio Krind, Christiane Baethcke, Lahcen Farah, Samira Dahman en Goof Schönberg vertellen wat hun beweegt. Met hen willen wij ook al die andere stille en sterke krachten laten weten dat wij hun inzet buitengewoon waarderen.

Wij wensen u veel leesplezier!

Lieke Mensink - bestuursvoorzitter
Dick Glastra van Loon - directeur

"Wat wil jij later worden als je groot bent?"
"Vrijwilliger" zegt een kleine krullenbol van een jaar of 8.
"Wat leuk!, maar waarom wil je dat?"
"Mijn vader is ook vrijwilliger, en dat is erg belangrijk werk" zegt hij, terwijl hij met zijn rode stift zijn toekomstdroom opschrijft.

Foto en tekst: Nettie Sterrenburg, Vrijwilligerscentrale Amsterdam Nieuw-West

‘Mensen lachrimpels bezorgen’

Het wordt tijd om de naam Marokkaanse Ouderensalon (Mos) aan te passen, beaamt Lahcen Farah. Hij begon in 2004 met het organiseren van ontmoetingen voor ouderen, maar inmiddels heeft de stichting een gigantisch pand waar mensen van alle leeftijden en achtergronden samenkomen.

“We zijn begonnen in de Piet Mondriaanstraat en zaten daarna in de Buurtzaak. Toen zag ik dat het gebouw aan de Marius Bauerstraat naast de Lidl leegstond en heb ik contact opgenomen met de eigenaar. We huren dit nu van hun en krijgen hiervoor subsidie van het stadsdeel.”

Farah spreekt de Nederlandse taal niet vloeiend, maar de liefde voor het land waar hij in 1980 kwam wonen, is groot. “Ik vertel mensen altijd: ‘Nederland is een vrij land, daar kan je genieten van het leven.’” Hij ontmoette er zijn vrouw, die sinds 1975 in Nederland woonde, vond werk bij een bakkerij en begon er later zelf een. Jaren later kon Farah het fysieke werk door zijn astma niet meer aan. “Maar ik wilde niet de hele dag thuisblijven, dus toen ben ik actief geworden in de wijk.”

Met succes

Wat begon als klein initiatief, wordt steeds groter. Het bestuur van stichting Mos bestaat tegenwoordig uit zes mannen en vrouwen van Marokkaanse en Nederlandse achtergrond en komt maandelijks bijeen om te vergaderen. “We vragen ons af wat de wijk nodig heeft en zoeken dat aanbod hierbij.” Mos werkt onder meer samen met partijen die taallessen, huiswerkbegeleiding en sportactiviteiten aanbieden voor kinderen en volwassenen. “Met vrouwendag waren hier ruim 200 vrouwen”, zegt Farah trots. “Als je goed met mensen bent en een grote achterban hebt dan komen er elke keer meer mensen.”

Gevoelige onderwerpen

Bij stichting Mos worden ook onderwerpen besproken die in de Marokkaanse gemeenschap gevoelig liggen, zoals opvoeding, radicalisering en homoseksualiteit. “Zaken bespreekbaar maken is een geheime kant van mij,” grijnst Farah. Hij nodigt dan ouders uit van kinderen die het ‘goed doen’ en ouders van kinderen die het ‘minder goed doen’. “Dat benoem ik niet hoor, maar ik weet dat gewoon. Ik laat ze samen praten en met sommigen praat ik nog apart.”
Ingewikkeld vindt hij alle maatschappelijke ontwikkelingen wel. “Toen ik naar Nederland kwam, waren er lang niet zoveel problemen als nu. Wat er nu gebeurt in Syrië dat hebben we nog nooit in Marokko gehad en toch radicaliseren Marokkaanse jongeren. Sommigen haten Joodse mensen, waarom snap ik echt niet goed. Daarom is het ook belangrijk dat wij voorlichting geven. Ik vertel ze dan dat in steden in Marokko heel veel joden wonen en dat die daar vreedzaam samenleven met moslims.”

Verbinden

Maar het liefste focust Farah op de positieve kanten: “Ik wil ervoor zorgen dat mensen die bij Mos komen lachrimpels op hun gezicht krijgen!” Daarnaast probeert hij bewoners met elkaar te verbinden. “We hebben goed contact met de kerk. Wij gaan bij hun langs voor een kerstdiner en nodigen ze uit voor de iftar. Ook willen we in de toekomst kijken of asielzoekers onze plek kunnen benutten.”

Autodidact draagt kennis over

“Ik volg mijn hele leven al mijn gevoel.” Christiane Baethcke houdt niet van regels of autoriteit en glimlachend zegt ze: “Mijn levensloop is zeer eigenzinnig. Ik pas dus goed bij dit blad.”

“Ik ben een dochter van vluchtelingen. Mijn moeder woonde vlakbij Kaliningrad, dat indertijd bezet was door de Russen. Mijn vader kwam uit Lübeck en werd jaren tewerkgesteld in Siberië. Ze vluchtten uit het door de Sovjets bezette gebied naar West-Duits gebied, waar ik geboren werd en opgroeide.”
Haar gevoel bracht Baethcke op haar achttiende - midden in de *flower power* tijd - naar Nederland. Daar zat ze in de krakersbeweging, genoot van alle discotheken en ontmoette een Nederlandse man met wie ze een dochter kreeg. Samen verhuisden ze naar Duitsland waar ze een grote moestuin onderhield “In de hippietijd gingen we allemaal graag terug naar de natuur.” Later werd ze onderdeel van een collectief dat samenwoonde en een antiekhandel voerde.
Het huwelijk hield geen stand, maar toch kwam Baethcke (met dochter) terug naar Amsterdam onder meer om politicologie te studeren. Weer jaren later toen haar dochter volwassen was ontmoette ze in Turkije een Koerdische man met wie ze trouwde en samenwoont.

Kennis overbrengen

Het houden van de natuur hield niet op na de hippietijd. “We zijn vanuit Oud-West naar Geuzenveld verhuisd, omdat ik dichterbij de natuur wilde wonen.” Ze haalt een doos vol wol tevoorschijn in verschillende en schitterende kleuren. “Die wol is geverfd met appelblad, walnoot en ligusterbes. Ik geef workshops in De Natureluur en leer mensen dan dat dit geen onbruikbaar afval is, maar dat je er mooie dingen mee kunt maken. Ik wil mijn kennis over de kracht van de natuur overbrengen.” Dat doet ze ook als paddenstoelenkenner van de mycologische vereniging (NMV) en coördinator van de paddenstoelenwerkgroep van de vereniging voor veldbiologie (KNNV). “Toen ik gevraagd werd, dacht ik dat ik niet goed genoeg was tussen al die biologen. Maar paddenstoelen zijn echt mijn passie, al sinds ik een klein kind ben. Ik heb mijn kennis de laatste jaren nog verder uitgebreid en geef rondleidingen over paddenstoelen, hou de website bij en schrijf artikelen voor in het verenigingsblad.”

Redacteur bij GaSet

Haar scherpe pen gebruikt ze ook in buurtkrant GaSet waar ze een van de langstzittende redacteuren is. De maatschappelijk geëngageerde Baethcke draait niet om de hete brij heen en schrijft over het vele afval in de straat dat haar echt een doorn in het oog is, maar ook over sociale huurwoningen die te lang leeg staan. Ook vanuit de serie ‘Rondje met het Hondje’, beschouwt ze de buurt. “Een buurtkrant is een waardevol orgaan dat zorgt voor versterking van het saamhorigheidsgevoel in de wijk en een plek waar je je mening kunt ventileren. Mensen zouden dat wat mij betreft veel meer mogen doen. Je mag een mening hebben en als een ander het daar dan niet mee eens is, geeft dat niet. Dan spreek je dat uit en ga je verder.”

Baethcke is een autodidact: “Ik ben een getalenteerd mens, dat is geen verdienste, maar iets wat ik heb gekregen. De verdienste zit hem in hoe je dat talent inzet.”

‘Je moet ook tegen tegenslag kunnen’

“In augustus word ik 78 jaar. Mijn schouders zijn versleten, dus een schroef indraaien gaat alleen nog met een boormachine en schilderen lukt niet meer. Maar… ‘tijd om dood te gaan’ heb ik nog lang niet hoor”, zegt Goof Schönberg met een grote grijns.

Schönberg is onmisbaar in Slotermeer, waar hij onder meer de technische dienst verzorgt van het Van Eesterenmuseum en bewonerscoöperatie Westside. Bij Westside zit hij ook in het bestuur. Velen zullen hem echter kennen van zijn jarenlange vrijwilligerswerk als docent Klik2Klik, als beheerder van speeltuin Slotermeer of als actief lid van bewonersplatform Geuzenveld-Slotermeer. Al die vrijwillige inzet bleef niet onopgemerkt. In 2013 werd Schönberg uitgeroepen tot vrijwilliger van het jaar en kreeg hij de Boom van Verdienste van stadsdeel Nieuw-West.
“Ik zet me in voor de buurt uit eigenbelang hoor! Als het in de buurt goed gaat, gaat het mij ook goed.”

Mooiste klus

Schönberg is een lange imponerende man met woeste wenkbrauwen. Hij straalt uit dat je hem serieus moet nemen, hoewel er meestal een grote glimlach op zijn gezicht staat. Die kracht zagen ze ook bij GTI (Groep Technische Industrie) waar hij bijna 25 jaar Chef Technische dienst was. Voor die tijd werkte hij op de grote vaart en in het leger. “Ik was wapenhersteller; de mooiste klus van mijn leven! Niet het repareren, maar uitproberen of de wapens weer werkten in een hele grote bunker. Wat is er nou mooier voor een jongen dan schieten met zo’n groot geweer?”

Stoofpeertjes in Slotermeer

Hij kwam in Slotermeer terecht door de liefde. “Ik ontmoette haar tijdens het stappen. We gingen een jaartje met elkaar om en toen zei ze: ‘kom je met de kerst bij mij eten?’ Ik ben nooit meer weggegaan...” De precieze kerstmaaltijd weet hij niet meer, wel dat er stoofpeertjes bij waren: “Dat werd ons lievelingsgerecht.” Ze kregen samen een dochter en bleven in hetzelfde huis wonen. Zijn vrouw overleed helaas veel te vroeg. “Twee jaar voor ik met de VUT ging, kreeg ze een hersenbloeding. We waren al plannen aan het maken voor daarna.”

Echte doener

Inmiddels heeft hij alweer jaren een vriendin: “Zij woont in Osdorp, maar doordeweeks leven we zelfstandig. Dan hebben we het te druk. In de weekends zijn we samen druk met onze volkstuin.” “Ja, ik ben wel echt een doener. Als ik de hele dag thuis zit verveel ik me rot; word ik helemaal nerveus.”

Omgaan met tegenslag

“Ik zou graag willen dat meer mensen vrijwilligerswerk deden. Het zijn nu toch vooral ouderen en het draait om een te klein groepje.” Schönberg heeft wel wat tips voor toekomstige vrijwilligers: “Je moet ook tegen tegenslag kunnen. Ik ga altijd rechtdoor ergens op af. Lukt dat niet, dan wacht ik even en probeer ik het linksom en daarna rechtsom.”
Dingen voor je buurt bereiken, is volgens Schönberg vaak een kwestie van een lange adem. Als voorbeeld geeft hij het vroegere gebrek aan grote activiteitenruimtes in Slotermeer. “We zijn veertien jaar aan het vechten geweest voordat De Honingraat er was. Nu hebben we ook Westside! Als er grotere ruimtes zijn waar de buurt dingen kan ondernemen, wordt het vanzelf leuker!”

Positieve energie voor de wijk

Als Cerezio Krind (22) over het Belgiëplein loopt, steekt hij continu zijn hand op. “Mijn moeder, broers, oom, tante en al mijn vrienden wonen in de buurt. Nieuw Sloten is net een dorpje. Ik ben één met deze wijk en ken er elk straatje en pleintje.”

Krind ging naar basisschool de Mijlpaal, waar hij later ook een snuffelstage liep. Daarna deed hij een koksopleiding en op zijn vijftiende begon hij bij La Place op het Gelderlandplein. Daar doorliep hij alle afdelingen: van de sap tot assistent leidinggevende. Tegenwoordig bereidt hij er de heerlijkste gebakjes: “Mijn favoriet is het chocolade cake taartje.”

Die vaardigheden zette hij ook in voor het geven van kookworkshops aan kinderen in jongerencentrum The Matrixx “Liep ik met acht kinderen tussen de 7 en 12 jaar door de Albert Heijn… Het is wel een klus om die bij elkaar te houden.” Hij leerde ze gerechten maken als lasagne en soep en vond het erg leuk maar ook een hoop gedoe: “De één lustte geen paprika, de ander geen courgette en weer een ander geen vlees. Daar moet je dan allemaal rekening mee houden.”

“Toen alles opgegeten was, ging iedereen naar huis en toen ontdekte ik dat we waren vergeten af te spreken wie de afwas deed… Stond ik zelf al die kommen af te wassen,” zegt hij met een grote grijns. “Ach, als ik voor activiteiten gevraagd word, denk ik altijd ‘waarom zou ik het niet doen’. Ik ben ook jaren kampleiding geweest bij een zomerkamp in de Kennemerduinen.”

Allemansvriend

Krind heeft de uitstraling van een allemansvriend waarbij velen zich op hun gemak zullen voelen. “Ik ben inderdaad de sociale zoon van de familie”, vertelt hij enthousiast. “Ik hou van mensen om me heen en vrolijkheid. Iedereen is zijn eigen persoon, maar als mensen negatief zijn, ga ik daar maar deels in mee. Ik reageer beter op positieve energie.”

Positieve energie zet hij ook in voor de jongeren-regiegroep van Nieuw Sloten. Samen met buurtgenoten Baras en Kimberley beoordeelt hij de aanvragen voor activiteiten die georganiseerd worden voor en door kinderen. “We kijken kritisch naar de aanvragen: beoordelen of genoeg kinderen mee willen doen en of het een meerwaarde heeft voor de hele wijk. Bijvoorbeeld een schoolfeest voor één school organiseren van het wijkbudget vinden we niet goed. Alle kinderen moeten er gebruik van kunnen maken.”

Er komen mooie initiatieven uit voort zoals *Kids Got Talent* en het Diner voor Oud & Jong: waarbij jongeren kookten voor senioren en ze vervolgens met zijn allen aan tafel gingen. “Dat was zo gezellig! Ik organiseer niet alles zelf natuurlijk, maar als ik er bij kan zijn, dan ben ik er hoor.”

Op eigen benen

Krind is druk bezig met verhuizen want met zijn 22 jaar wordt het tijd om op eigen benen te gaan staan. Hij is echt klaar om zijn ouderlijk huis te verlaten, maar niet zijn geliefde Nieuw Sloten: “Ik trek in bij een goede vriendin. Haar huis is maar twee haltes verder met de tram.”

Buurtwerk helpt tegen depressie

“‘Misschien moet je maar wat gaan doen’, zei mijn Arbo-arts. Het was begin 2010 en ik had een postnatale depressie: hyperventileerde en huilde veel en kwam het huis niet meer uit. Mijn Arbo-arts had me meegesleurd de straat op. Op het Tussenmeer hing een briefje op een raam dat ze zochten naar bewoners die buurtinitiatieven wilden organiseren.” Het bleek de juiste therapie voor Samira Dahman (36), die herstelde van haar depressie en een spil van de buurt werd.

“We waren in 2009 verhuisd van het Zuidwest Kwadrant naar de Borrendammebuurt en mijn eerste project was een buurtfeest daar. Ik had een springkussen en muziek geregeld. Er was eten en het werd een groot succes met allemaal buren die elkaar daarvoor nog niet kenden.”

Daarna presenteerde Dahman een plan voor een huiskamerproject “de hele buurt was voor.” Ze kreeg van woningcorporatie Stadgenoot een ruimte in de Brisselkerkstraat. Samen met man Aziz knapte ze die op. Muren werden doorgebroken, de vloer vervangen en alles geschilderd. Daarna volgde een leuke tijd. “Er waren nog twee vrouwen die plannen maakten en we organiseerden van alles. In deze buurt was tot dan toe niks voor kinderen behalve het park.” In het Brisseltje, zoals de buurthuiskamer heet, gebeurde van alles voor jong en oud: kookactiviteiten, naailessen, knutselclubjes, huiswerkbegeleiding, taartenbakworkshops en veel meer.

Multicultureel

“Het was hier leuk, laagdrempelig én multicultureel.” Dat laatste vindt Dahman die in Osdorp is geboren en getogen echt belangrijk. “In het trapportaal waar ik opgroeide woonden Surinamers, Chinezen, Turken, Marokkanen en Nederlanders. Wij vierden alles: van Chinees Nieuwjaar tot Sinterklaas en het Suikerfeest. Racisme kenden wij helemaal niet. Nu heb je dat stomme wij/zij denken.” Dat is iets waar Dahman niks mee kan. “Het is toch juist leuk om hapjes uit Ghana te proeven?” zegt ze enthousiast. “De deur staat echt open voor iedereen.”

Zorgen over de toekomst

Tot 2016 waren alle activiteiten in het Brisseltje gratis. “Mensen stopten een vrijwillige bijdrage in een pot en daar organiseerden we dan weer andere activiteiten van. Soms deden we een aanvraag bij de buurtinitiatieven.” Maar in 2015 kwam Stadgenoot met een onverwachte mededeling: Het Brisseltje mocht niet langer gratis worden gebruikt. Dahman en haar man moesten een ‘businessplan’ schrijven en het buurthuis overnemen. Ze betalen nu maandelijks 400 euro huur en de kosten voor gas en licht.
De gevolgen zijn desastreus volgens Dahman: “Mensen komen niet meer. Ze vinden het raar dat je ineens geld vraagt voor activiteiten die eerst gratis waren. Ze denken dat je het in je eigen zak stopt. Ik vraag helemaal niks voor mezelf en doe het allemaal voor de buurt. Soms kom ik nu gewoon niet uit en moet ik de huur van mijn eigen salaris bijpassen.”
Dat kan toch niet de bedoeling zijn? Dahman laat haar buurthuisje niet zomaar verloren gaan en is hard aan het lobbyen om de huur omlaag te krijgen: “Ik hoop echt dat iemand ons gaat helpen.”

Grenzeloze optimist voert actie

“Soms ga ik incognito naar natuurpark de Vrije Geer en zie een verliefd stelletje of jong gezin van de ooievaars en omgeving genieten. Dan denk ik: ‘Ja, daar heb ik het voor gedaan’”, aldus Tamar Frankfurther (50) ofwel dé actievoerder van Sloten.

Moet een bushalte worden behouden voor het dorp, een pand gered of een bestemmingsplan gewijzigd? Frankfurther is van de partij. “Sloten is een heerlijk dorpje waar ik veel mensen ken. Tegelijkertijd ben je met een half uurtje fietsen in het centrum van Amsterdam. In onze stedelijke omgeving wordt zo’n plek al gauw onder de voet gelopen. Veel mensen zetten zich in om het dorp te behouden. Ik help daar graag bij.” Ze werd geboren in het huis waar ze nu nog woont in een maatschappelijk betrokken gezin. Vader P. Hans Frankfurther was onder meer medeoprichter van D66 en initieerde de Dorpsraad-verkiezingen. “Hij werd vervolgens niet gekozen. Mijn ouders woonden toen pas net in Sloten en het dorp kende hem nog niet. Toen ik me 30 jaar later verkiesbaar stelde was onze achternaam wel bekend…” Frankfurther werd meteen gekozen en zat van 1998 tot 2012 in de Dorpsraad. Haar eerste ‘actie’ voerde ze op haar zeventiende. “Bij Sloten lag tuingebied. Dat gingen ze volbouwen en ik vreesde dat wij dan net als Oud-Osdorp ‘oud’ voor de naam zouden krijgen. Mijn vader zei: ‘Ga dat zelf maar regelen.’ Het was een hoop werk en ik ging meermaals naar het stadhuis om in te spreken.” Dat het lukte bewijst: Nieuw Sloten.

Eerste referendum

Na die actie volgden er meer, waarvan het weilandje Vrije Geer de allerbekendste is. Ondanks beloftes voor een groene buffer tussen Nieuw Sloten en Sloten, had de gemeente plannen om het tussenliggende weilandje te bebouwen. De referendumwet was net aangenomen en de Frankfurthers realiseerden het eerste referendum van Nederland. “Niet alleen hoor, maar onze familie was de drijvende kracht. Alles draaide erom dag en nacht. We moesten 30.000 handtekeningen verzamelen om tot een referendum te komen...” Dat lukte! Daarna werd de campagne breed opgezet: “We stelden ‘het weilandje’ als voorbeeld van hoe de stad langzaam werd volgebouwd en groen verdween.” Op 17 mei 1995 stemde Amsterdam vóór behoud van ‘het weilandje’. Daarna zorgde Frankfurther dat het een officieel natuurgebied werd met de naam Vrije Geer. Ze kreeg er een ‘lintje’ voor.

Trots

Zelf is ze het meeste trots op de A9: Landelijk Osdorp dreigde vernield te worden door een klaverblad van de Westrandweg. Door de A9 te verleggen, was dat van de baan. En weer… “Ik deed het niet alleen hoor.” Een typerende uitspraak voor Frankfurther die bergen verzet, maar continu de inbreng van anderen daarbij benadrukt.

Pieken en dalen

Ze leeft tegenwoordig helaas wel alleen. Haar vader en oudste broer Felix verdronken in 1996 tijdens een vakantie in Indonesië. “Ze werden gegrepen door een onderstroom. Vlak daarna kreeg mijn moeder leukemie, zij overleed in 1999.”
Frankfurther, die altijd kritisch was geweest in het vinden van een partner, moest ineens alleen verder. “Ik concentreerde me op mijn werk en nam veel van de taken van mijn vader over.”
In 2005 ontmoette ze dan toch de man van haar dromen: amateur organist René Kruis. “Hij was het puzzelstukje dat aan alle kanten paste, hij hoorde hier.” Een jaar later viel Frankfurther van de trap en werd arbeidsongeschikt door een whiplash. Kort daarna bleek dat René bloedkanker had. Hij overleed in 2011. “Ja”, verzucht ze, “mijn leven bestaat uit enorme pieken en dalen.”

Grenzeloze optimist

Dat ze toch doorgaat, komt volgens eigen zeggen doordat ze een grenzeloze optimist is. “Ik knok alleen voor wat zin heeft en zorg dat ik er vroeg bij ben. Als iets eenmaal is besloten, draai je het vaak niet zo makkelijk meer terug.” Momenteel vecht ze voor bushaltes in Sloten. “Bij de drie haltes die nu zijn weggevallen stapten per dag 160 mensen op. Ik doe dit voor ouderen die hun zelfstandigheid zo verliezen.” Soms voelt ze zich wel eens eenzaam tijdens het actievoeren. “Maar als iets lukt of iemand iets aardigs zegt, dan krijg ik het vuur weer helemaal terug.”